

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The husband's secret

© 2013 Liane Moriarty

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2013

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Милена Петковска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Тајната на сопругот

Лиен Морцарти

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За Адам, Џорџ и Ана.

И за Амелија.

Да се ѿзреш и човечки; да се ѿрси и божесѣвено.

А.П.

Кутра, кутра Пандора.

Зевс ја праќа да се омажи со Епиметеј, маж кој никогаш не го запознала и кој не е којзнае колку бистар, заедно со еден мистериозно покриен ќуп. Никој не ѝ кажува ни збор за ќупот на Пандора. Никој не ѝ кажува да не го отвора ќупот. Многу јасно, таа го отвора ќупот. А што друго да направи? Како може да знае дека сите тие ужасни лоши работи ќе се ослободат и ќе летнат за вечно да го измачуваат човештвото и дека единствената работа која ќе остане во ќупот ќе биде надеж? Зошто на ќупот нема етикета со предупредување?

И потоа сите одеднаш се прават паметни, како, *Ох, Пандора, што карактер ќе беше? Ти беше кажано да не го отвораш ќупот, љубопитна девојко, мораше да си го пикаш носот каде што не му е место - типична жена со ненаситна љубопитност, види сега што направи!*

Како прво, тоа беше ќуп, а не кутија, а како второ, колкупати треба да каже дека никој не ѝ кажал ни збор за тоа, никој не ѝ рекол да не го отвора!

Понеделник

1

Сè се случи поради Берлинскиот Сид.

Да не беше Берлинскиот Сид, Сесилија никогаш немаше да го пронајде писмото и тогаш немаше да седи овде, на кујнската маса, воздржувајќи се да не го скине и отвори.

Ковертот беше сив и покриен со тенок слој прашина. Зборовите на предната страна беа напишани со сино пенкало, а ракописот толку познат како да го гледаше својот сопствен ракопис. Го сврте. Беше залепен со жолт селотејп. Кога ли беше напишано? Изгледаше старо, како напишано пред многу години, но таа не можеше да знае со сигурност.

Немаше намера да го отвори. Ѐ беше јасно како бел ден дека не требаше да го отвори. Таа беше најрешителната личност која ја познаваше, а веќе имаше решено дека нема да го отвори, па немаше што повеќе да се размислува.

Иако, искрено, што беше толку страшно и да го отвори? Секоја друга жена ќе го отвореше без размислување. Таа ги наброја сите свои пријателки и нивните веројатни одговори кога би ги побарала на телефон за да ги праша што мислат за тоа.

Миријам Опенхејмер: Аха. Отвори го.

Ерика Едклиф: Се шегуваш? Веднаш да си го отворила.

Лаура Маркс: Да, треба да го отвориш, а потоа да ми го прочиташ и мене на глас.

Сара Сакс: Таа беше толку неодлучна за секоја ситница во животот што немаше никаква поента воопшто да ја прашува.

Махалија Рамачандран: Апсолутно не. Тоа би било страшен акт на непочитување за твојот сопруг. Не смееш да го отвориш.

Сесилија го остави писмото на масата и стана да го стави чајникот на рингла. Таа го проколна Берлинскиот Сид, а потоа Студената Војна и личноста која беше одговорна за изградбата на проклетниот сид.

Ештер сигурно знаеше чија била идејата за сидот. Ештер најверојатно можеше да ѝ ја каже дури и датата на раѓање на човекот. Сигурно маж. Само маж би можел да смисли нешто толку безмилосно: толку глупаво, а сепак брутално ефективно.

Водата во чајникот почна да врие. Таа стави една кесичка чај и ја гледаше црната боја како почнува да се шири внатре како мастило. Воздивна. Сега добро ќе ѝ дојдеше една чаша вино, но се чуваше за Велигден - тогаш очекуваше триесет и пет возрасни и дваесет и три деца на ручек, па знаеше дека ќе ѝ треба малку алкохол. Иако, се разбира, таа веќе имаше големо искуство со овие работи. Организираше ручеци и вечери за Велигден, Денот на мајката, Денот на таткото и Божиќ. Џон Пол имаше пет помлади браќа, сите женети и со деца. Па семејството беше големо. Доброто планирање беше клучна работа. Беспрекорното планирање.

Си го зеде чајот и се врати на масата.

„Ештер!“ извика.

Ештер беше во соседната соба, гледаше *Најголемиот губитник*¹ заедно со своите сестри. Сесилија не знаеше 1 Реално шоу во кое луѓе со прекумерна тежина се натпреваруваат кој ќе изгуби најмногу килограми за неколку месеци

зошто нејзините три слаби ќерки обожаваа да грицкаат чипс и да гледаат луѓе со прекумерна тежина како се потат, плачат и изгладнуваат. Не е дека со емисијата стекнуваа некои поздрави навики за јадење.

Го слушна гласот на телевизija како одекнува: „За ништо се добива ништо!“

Тоа не беше лоша мисла за нејзините ќерки да ја чујат. Никој не го знаеше тоа подобро од Сесилија! Но таа секогаш избегнуваше да дава негативни коментари за нечиј физички изглед и тело пред своите ќерки, тие и без тоа слушаа по милион пораки дневно кои им кажуваа да си ги мразат телата.

„Ештер!“ извика повторно.

„Што е?“ викна Ештер со својот трпелив, вештачки глас за кој Сесилија се сомневаше дека беше имитација на нејзиниот.

„Чија идеја било да се изгради Берлинскиот Сид?“

„Па, прилично се сигурни дека идејата била на Никита Хрушчов!“ одговори Ештер веднаш. „Тој бил нешто како премиер во Русија. Но можеби...“

Нејзините сестри веднаш одговорија со својата беспрекорна учтивост.

„Замолчи, Ештер!“

„Ештер! Не го слушам телевизорот!“

„Фала, драга!“ Сесилија пивна од чајот и замисли како се враќа низ времето за да му каже на тој Хрушчов каде му е местото.

Не, господине Хрушчов, не може да изградите сид. Тоа нема да докаже дека комунизмот функционира.

И потоа, педесет години подоцна, Сесилија немаше да го најде ова писмо кое правеше да се чувствуваше толку... како беше зборот?

Нефокусирано. Така беше.

Таа сакаше да се чувствува фокусирано. Се гордеше со својата способност да се фокусира. Нејзиниот секојдневен живот беше составен од илјадници мали делчиња, како циновските сложувалки кои Изабел ги редеше со часови: „Ми треба коријандер“, „Треба да ја

однесам Изабел на фризер“, „Треба да ја однесам Поли на балет и Ештер на логопед“. И покрај тоа што Сесилија немаше трпение за циновски сложувалки, таа многу добро знаеше каде припаѓаше секое минијатурно делче од нејзиниот живот и каде требаше да се стави секое следно.

Добро, можеби животот кој го водеше не беше кој-знае колку невообичаен и импресивен. Таа беше мајка која се ангажираше во училиштето на своите деца и препродавач на Тупервер², а не актерка или... поет. Но нејзиниот обичен живот во предградието навистина беше преполн.

Другите мајки постојано зборуваа за тоа дека се чувствуваа презафатено, преуморно и дека не можеле да се фокусираат и да го фатат крајот, па секогаш ја прашуваа: „Како успеваш да правиш сè, Сесилија?“, а таа не знаеше како да им одговори. Таа впрочем не разбираше што им беше толку тешко.

Но сега, од некоја причина, се чувствуваше како сè да беше во ризична, критична состојба. Што немаше логика. Можеби тоа немаше никаква врска со писмото. Можеби беше хормонално. Можеби страдаше од рана менопауза. Или од блага анксиозност која ја имаше видено кај други жени. Анксиозните луѓе ѝ беа слатки. Ї доаѓаше да ги погали по главите полни со грижи.

Можеби ќе можеше да се фокусира ако го отвореше писмото и ако видеше дека не е ништо важно. Имаше обврски. Алишта за пеглање. Три итни телефонски разговори. Безглутенска торта за печење за во училиштето за утре.

А покрај писмото, имаше и други работи кои можеа да бидат причина за нејзината вознемиреност.

Пример, онаа работа со сексот.

Тоа постојано ја копкаше.

Се намурти и си помина со рацете по страничниот дел од струкот. По „страничните мускули“ според нејзиниот пилатес тренер. Ох, реално, таа работа со сексот не

² Линија на домашни производи за подготовка, чување и сервирање на храна

беше *ништо*. Всушност, не ја копкаше. Таа одбиваше да ѝ дозволи да ја копка. Неважна беше.

Можеби беше вистина дека уште од она утро минатата година, таа беше многу посвесна за постојаната минливост и кривост, имаше ново разбирање дека животот полн со коријандер и пеглање алишта би можел да биде украден за час, дека обичноста и просечноста можат да исчезнат и одеднаш да станеш жена падната на колена, со лицето кренато кон небото додека други жени трчаат да ти помогнат, но други веќе ги вртат главите на друга страна, со зборови неизговорени, но дефинитивно почувствувани: *Нема да му дозволам на ова да ме допре.*

Сесилија повторно ја виде сликата по илјадити пат: го виде малиот Спајдермен како лета. Таа беше една од жените кои трчаа да помогнат. Па, се разбира дека беше, веднаш ја отвори вратата од автомобилот, иако знаеше дека не може да промени ништо. Тоа не беше нејзино училиште, нејзино соседство, нејзина црква. Ниедна од нејзините ќерки си немаше играно со малото момче. Таа никогаш немаше испиено кафе со жената која клечеше на колена. Сосема случајно се имаше најдено на другата страна од раскрсницата кога се случи. Мало момче, најверојатно имаше околу пет години, облечено во Спајдермен костум, стоеше покрај улицата и ја држеше својата мајка за рака. Беше Недела на книгата. Затоа момчето беше маскирано. Сесилија го гледаше и си мислеше: *Хмм, Спајдермен не е баш лик од книга*, кога момчето ја испушти раката на мајка си без очигледна причина и излезе на улицата. Сесилија вресна. Подоцна се присети дека исто така инстинктивно ја тресна раката од свирката.

Да поминеше само некоја минута порано или подоцна, Сесилија немаше да го види тоа. Десет минути подоцна и смртта на малото момче нејзе немаше да ѝ значи ништо повеќе од уште една неубава сообраќајна незгода.

Сега беше спомен поради кој нејзините внуци во иднина најверојатно ќе велат: „Многу ми ја стегаш раката, бабо.“

Се разбира дека помеѓу малиот Спајдермен и писмото немаше никаква поврзаност. Детето едноставно ѝ се појавуваше во мислите во необични моменти.

Сесилија го допре писмото и погледна во книгата која Ештер ја имаше земено од библиотека: *Изградбата и падот на Берлинскиот Сид*.

Значи, Берлинскиот Сид. Прекрасно. Тоа стана значаен дел од нејзиниот живот утрово.

Сесилија и Ештер седеа на масата во кујната. Џон Пол беше на службен пат, во Чикаго до петок, а Изабел и Поли сè уште спиеја.

Сесилија обично не седнуваше наутро. Таа генерално појадуваше на нога додека им подготвуваше храна за на училиште, додека ги проверуваше нарачките од Тупервер на својот iPad, додека ја празнеше машината за садови, додека им испраќаше пораки за забави на клиенти... но поминувањето малку време насам со нејзината необична, мила, средна ќерка беше ретка можност, па таа си наполни една чинија со мусли и седна додека Ештер го мешаше својот ориз со млеко.

Чекаше. Го имаше научено тоа со своите деца. Не кажувај ни збор. Не поставувај прашања. Остави им доволно време и тие најпосле самите ќе ти кажат што ги мачи. Тоа беше како риболов. Бараше тишина и трпение. (Барем така имаше чуено. Сесилија по прво ќе си заковаше шајка во челото отколку да оди по риба.)

Молчењето нејзе не ѝ доаѓаше природно. Сесилија беше муабетчика. „Сериозно, ја затвораш ли некогаш устата?“ ѝ имаше речено едно поранешно момче еднаш. Таа зборуваше страшно многу кога имаше трема или кога беше вознемирена. Но добро, таа исто така зборуваше и кога беше среќна.

Но тоа утро не рече ништо. Само јадеше и чекаше - и да, Ештер почна да зборува.

„Мамо“, рече таа со својот мал, зарипнат, прецизен глас. „Знаеше ли дека некои луѓе побегнале преку Берлинскиот Сид во мал воздушен балон кој го направиле самите?“

„Не сум го знаела тоа“, рече Сесилија, иако не беше

сигурна дали ја имаше чуено информацијата претходно.

Збогум Титаник, здраво Берлински Сиде, помисли таа.

Ќе ѝ беше помило Ештер да споделеше некое чувство со неа, да ѝ кажеше за некоја моментална грижа од училиште, нешто за своите пријатели, макар и прашање за секс, но не, таа сакаше да зборува за Берлинскиот Сид.

Уште од тригодишна возраст, Ештер ги развиваше овие интереси или поконкретно кажано, опсесии. Прво беа диносаурусите. Да, многу деца се интересираа за диносауруси, но интересот на Ештер беше, па, напорен, ако сме искрени, и малку здодевен. Детето не го интересираше ништо друго. Таа црташе диносауруси, си играше со диносауруси, се облекуваше како диносаурус. Сите приказни пред спиење мораа да бидат за диносауруси. Секој разговор мораше некако да биде поврзан со диносауруси. Среќа што темата му беше интересна на Џон Пол, бидејќи на Сесилија ѝ стануваше здодевно после пет минути. Џон Пол ја носеше Ештер по музеи. Тој ѝ купуваше книги. Седеше со неа со часови додека таа зборуваше за хербивори и карнивори.

Оттогаш, па наваму, „интересите“ на Ештер се раштркуваа во стотици правци. Последната опсесија беше Титаник. Сега кога имаше десет години, таа беше доволно возрасна за да врши свои истражувања во библиотеката и на интернет, па Сесилија често се вцашуваше од информациите кои нејзината ќерка ги собираше. Постојеа ли други десетгодишни деца кои навечер си легнуваа со историски книги потешки и поголеми од нив?

„Охрабрувајте го тоа!“ велеа нејзините наставнички, но Сесилија се грижеше. Таа се плашеше дека нејзината ќерка би можела да страда од некоја послаба варијанта на аутизам. Мајка ѝ на Сесилија ѝ се имаше изнасмеано кога таа ги сподели своите грижи и стравови со неа. „Но Ештер е буквално иста како ти кога беше на нејзина возраст!“ ѝ имаше речено таа. (Тоа не беше вистина. Опсесиите на Ештер не можеа да се споредат со тоа што таа како мала сакаше нејзината колекција од барбики да биде совршено средена.)

„Знаеш што? Јас имам парче од Берлинскиот Сид“, ѝ имаше речено Сесилија утрото на Ештер, бидејќи одеднаш се сети на тоа, а срцето ѝ се исполни со топлина кога очите на Ештер заинтересирано блеснаа. „Бев таму, во Германија, баш кога падна сидот.“

„Може да го видам?“ праша Ештер.

„Може да го земеш за себе, драгичка.“

Накит и облека за Изабел и Поли. Парче од Берлинскиот Сид за Ештер.

Сесилија, која тогаш имаше дваесет години, беше на шестнеделно патување низ Европа со својата пријателка Сара Сакс - тоа беше 1990 година, само неколку месеци по известувањето дека сидот ќе се руши. (Тоа што Сара беше позната по својата неодлучност, а Сесилија по својата нездрава одлучност ги правеше совршен пар за патувања - никогаш немаа никакви конфликти).

Кога стигнаа во Берлин, тие ги видоа туристите наредени покрај сидот - сите се обидуваа да откорнат по некое парче како сувенир, кој со клуч, кој со камен, кој со што најде.

Со оглед на тоа што беше невозможно да се откорне добро парче без соодветна алатка, Сесилија и Сара одлучија (т.е Сесилија одлучи) да си купат по едно парче од локалните трговци кои имаа поставено тезги пред сидот. Капитализмот навистина триумфираше. На тезгите можеше да се купи сè, од минијатурни парченца со големина на грав до цели плочи начкрабани со графити.

Сесилија не можеше да се сети колку имаше платено за малиот сив камен кој изгледаше како да би можел да биде откорнат од кој било друг сид. „Па најверојатно и се извадени од некој друг сид“, рече Сара додека фаќаа воз за да заминат од Берлин вечерта и двете се насмеаја на глас на своите будалаштини, но барем се чувствуваа како дел од историјата. Сесилија го имаше ставено во една хартиена кеса на која пишуваше МОЕТО ПАРЧЕ ОД БЕРЛИНСКИОТ СИД, а кога се врати дома во Австралија го имаше фрлено во кутијата каде што ги чуваше сите други сувенири од патувања: билети од возови, приврзоци, менија, странски монети, хотелски клучеви.

Сесилија сега посакуваше да се концентрираше повеќе на сидот на тоа патување, да направеше некоја фотографија, да собереше некоја анегдота за да ја сподели со Ештер, но од посетата на Берлин, таа најмногу се сеќаваше на бакнувањето со згодниот, кафе-нокос Германец во ноќен клуб. Камо среќа да беше некоја љубопитна, политички свесна девојка, па да ги прашаше локалните жители како било да се живее во сенката на сидот - во тој случај ќе имаше нешто повеќе да ѝ каже на својата ќерка, а не само обична приказна за бакнување со Германец кој земаше коцки мраз од нејзиниот пијалак и ѝ ги топеше со поминување врз клучната коска. Се разбира, Изабел и Поли ќе уживаа во приказната за бакнувањето и коцките мраз. Не дека планираше некогаш да им ја раскаже.

Сесилија ја отвори апликацијата за организација на обврски која ја користеше на својот iPhone, напиша *Најди го парчето од Берлинскиот Суд за Ештер*, а потоа, околу два часот попладне, се упати кон таванот за да го побара.

Ги повлече скалите од таванот и се качи горе. Просторот беше многу низок, па мораше да ги држи колената свиткани за да не си ја удри главата горе. Џон Пол категорично одбиваше да се качува таму. Тој патеше од страшна клаустрофобија која го тераше секој ден да се качува по шест ката скали за да стигне до својата канцеларија и не му даваше никогаш да влезе во лифт. Пустиот човек имаше редовни кошмари, сонуваше дека е заробен во соба и дека сидовите се стеснуваат. „Сидовите!“ ќе извикаше баш пред да се разбуди испотен и со ококорени очи. „Мислиш дека има шанси некој некогаш да те затворил во мал плакар како дете?“ го имаше прашано таа еднаш (тоа не беше нешто што не можеше да се замисли од мајка му), но тој рече дека бил прилично сигурен дека никогаш не му се случило ништо такво. „Впрочем, Џон Пол никогаш немаше кошмари кога беше мал“, ѝ имаше речено мајка му кога Сесилија ја потпраша нејзе. „Тој спиеше како *јагне*. Можеби ти му даваш премногу тешка храна навечер?“ Сесилија сега веќе беше навикната на кошмарите.

Таванот беше мал и преполн, но среден и добро организиран, многу јасно. Во текот на последните неколку години, „организирана“ стана особината која најдобро ја дефинираше. Нејзините пријатели и семејство на почетокот ја задеваа за тоа, но со тек на време сите ја прифатија нејзината неверојатна потреба за организација, па нејзиниот живот сега беше исклучително добро организиран - како мајчинството да беше спорт, а таа врвен атлет. *Беше како да размислуваше, Колку далеку можам да одам со ова? Уште колку работи можам да вклучам во животот без да изгубам контрола?*

И тоа беше причината поради која други луѓе, како на пример нејзината сестра Брицит, имаа простории полни со валкано гудре, а таванот на Сесилија беше полн со прекрасно обележани пластични кутии. Единствениот дел кој не изгледаше баш „Сесилиски“ беше кулата од кутии за чевли во аголот. Тие беа на Џон Пол. Тој сакаше да ги чува сите сметки од сите финансиски години во различни кутии. Тоа беше нешто што го правеше со години, уште пред да ја запознае Сесилија. Тој се гордееше со своите кутии, па таа се воздржуваше и не му кажуваше дека еден голем плакар со фиоки ќе беше многу поефективен за намената.

Благодарение на нејзините совршено обележани кутии, таа веднаш го најде парчето од Берлинскиот Сид. Ја отвори кутијата обележана *Сесилија: Сувенири од патувања 1985-1990* и ја најде избледената хартиена кеса. Нејзиното мало парче историја. Го извади парчето камен (цемент?) и го спушти во дланката. Беше уште помало отколку што го помнеше. Не изгледаше страшно импресивно, но се надеваше дека ќе биде доволно за да биде наградена со една од накосените насмевки на Ештер. Човек мораше добро да се потруди за да заработи една од малите насмевки на Ештер.

Тогаш Сесилија си дозволи да изгуби неколку минути (да, правеше многу работи секој ден, но ни таа не беше *машина*), па почна да буричка низ кутијата и се изнасмеа кога ја најде фотографијата од неа и Германецот со коцките мраз. Како и парчето од сидот, така и тој не беше

толку импресивен колку што помнеше. Тогаш го слушна домашниот телефон како свони, а тоа ја извади од памет додека беше така внесена во минатото, па таа брзо скокна и болно си ја удри главата од таванот. Сидовите, сидовите! Опцу под нос, се затетерави нанализад и ја удри кулата од кутии на Џон Пол.

Најмалку три кутии останаа без своите капаи и содржини, а тоа направи хаос од хартии на подот. Ете зошто кутиите од чевли не беа толку добра идеја.

Сесилија повторно опцу и си ја протри главата која фино ја болеше. Погледна во кутиите и забележа дека сите беа од осумдесеттите финансиски години. Тогаш почна да ги враќа документите и сметките во една од кутиите, но нејзиниот поглед беше привлечен од страна на еден бел коверт на кој го пишуваше нејзиното име.

Го зеде и виде дека ракописот беше на Џон Пол.

На ковертот пишуваше:

За мојата сопруга, Сесилија Фицпатрик

Да се отвори само во случај на моја смрт

Таа се насмеа на глас, а потоа нагло запре, како ова да беше забава, а таа се смееше на нешто што некој го казал пред да сфати дека не станува збор за шега и дека работата е многу сериозна.

Повторно прочита - *За мојата сопруга, Сесилија Фицпатрик* - и, за чудно чудо, само на секунда, таа почувствува како образите ѝ се вцрвенуваат, како да беше засрамена. За себе или за него? Не беше сигурна. Се чувствуваше како да налетала на нешто срамно, како да го фатила како мастурбира под туш.

Што ли пишуваше во него? Таа помисли да го раскине во истата секунда, уште пред да размисли, исто како што понекогаш (не многу често) го пикаше последниот бисквит или чоколадо во устата, пред совеста да добие време да ја стаса нејзината алчност.

Телефонот повторно засвоне. Не го носеше својот часовник, па одеднаш се почувствува како тотално да изгубила ориентација за време.

Ги врати останатите документи во една од кутиите и ги симна парчето од сидот и писмото со себе долу.

Веднаш што се симна од таванот, брзите, неуморни струи на нејзиниот живот ја понесоа и ја натераа барем накратко да заборави на сè. Имаше голема нарачка од Тупервер за испорачување, требаше да ги земе девојчињата од училиште, да купи риба за вечера (јадеа многу риба кога Џон Пол беше на службени патувања затоа што тој мразеше риба), телефонски повици. Свештеникот Џо ја бараше за да ја потсети за погребот на сестра Урсула следниот ден, па таа му потврди дека ќе оди. Сесилија го остави мистериозното писмо на Џон Пол врз фрижидерот и ѝ го даде парчето од сидот на Ештер пред да седнат да вечераат.

„Благодарам“, Ештер внимателно го зеде каменот. „Поточно од кој дел од сидот е извадено?“

„Па, мислам дека е од делот во близина на големата порта“, рече Сесилија. Таа немаше поим.

Но можам да ти кажам дека момчето со коцките мраз носеше црвена маица и бели фармерки и дека го фати моето опавче меѓу прстите и рече: „Многу убаво.“

„Вреди пари?“ праша Поли.

„Се сомневам. Како можеш да докажеш дека навистина е од Берлинскиот Сид?“ праша Изабел. „Личи на обично камче.“

„Со тестирање на ДМА“, рече Поли. Детето многу гледаше телевизија.

„Тоа се вика ДНК, не ДМА и така се тестираат луѓе“, рече Ештер.

„Знам!“ Поли беше дојдена на овој свет бесна од откритието дека нејзините сестри стигнале тука пред неа.

„Е па тогаш зошто...“

„Па, што мислите, кој ќе излезе од *Најголемиот губитник* вечерва?“ праша Сесилија додека истовремено во себе си мислеше: *Аха, да, кој и да си ти што ми го набљудуваш животот, ја менувам темата од фанси-нантниот период од модерната историја кој може да ги научи моите деца на нешто и ја вртам кон евтино*

реално шоу кое нема да ги научи ништо, но ќе го задржи мирот во куќата и нема да ми предизвика главоболка. Таа најверојатно немаше да ја смени темата ако Џон Пол беше дома. Беше многу подобра мајка кога имаше публика.

Девојчињата продолжија да зборуваат за *Најголемиот губитник* додека вечераа, а Сесилија се преправаше дека ги слуша и размислуваше за писмото кое стоеше на фрижидерот. Откако ја раскренаа масата и девојчињата се вратија пред телевизорот, таа го симна и повторно почна да зјапа во него.

Сега го спушти филџанот со чај и го крена ковертот за подобро да го погледне на светлината. Личеше на рачно напишано писмо, но таа не можеше да прочита ни збор преку ковертот.

Дали Џон Пол имаше видено нешто на телевизија, нешто за војниците во Авганистан кои пишуваат писма за своите семејства за да им се испратат во случај на нивна смрт, нешто како порака од гроб, па помислил дека би било fino да направи нешто слично?

Таа просто не можеше да го замисли како седнува да напише таква работа. Беше страшно сентиментално. Но убаво. Во случај да умре, тој сакал да знаат колку ги сакал.

...во случај на моја смрт. Зошто тој воопшто размислуваше за смртта? Дали беше болен? Но ова писмо очигледно беше напишано пред многу години, а тој сè уште беше жив. Покрај тоа, Џон Пол имаше отидено на редовен преглед пред само неколку недели и доктор Клугер му имаше речено дека е здрав и силен како ждребе. После тоа, ги имаше поминато следните неколку дена во трчање низ куќата, зафрлање на главата наназад и рикање како коњ додека Поли го јаваше, седната на неговиот грб и размавтана со една крпа која имаше улога на камшик.

Сесилија се насмевна на споменот, а нејзината вознемиреност се поднамали. Значи, пред неколку години, Џон Пол имаше направено нешто некарактеристично сентиментално и го имаше напишано ова писмо.

Тука немаше потреба од вознемирување и многу јасно дека таа не требаше да го отвори само затоа што беше љубопитна.

Погледна на саат. Скоро 20.00 часот. Знаеше дека тој наскоро ќе се јави. Обично секоја вечер се јавуваше тоа време кога беше на пат.

Таа немаше намера дури ни да му го спомне писмото. Знаеше дека тоа ќе го засрами, а и темата не беше соодветна за преку телефон.

Се прашуваше само една работа: како поточно требаше да го најде писмото ако тој умреше? Можеше никогаш да не го најде! Зошто тој му го немаше дадено на нивниот адвокат, сопругот на Миријам, Даг Опенхејмер? Ако тој умреше, таа најверојатно ќе ги исфрлеше неговите кутии за чевли во еден од оние периоди кога се чувствуваше како да ќе се задуши ако не среди и не направи простор дома, а сигурно немаше да копа низ неговите финансиски документи пред да го направи тоа. Ако тој сакаше таа да го најде писмото, тогаш беше вистинска лудост да го пикне во некоја стара кутија од чевли.

Зошто го немаше ставено во папката со нивните тестаменти, животни осигурувања и така натаму?

Џон Пол беше еден од најпааметните луѓе кои ги познаваше, освен кога стануваше збор за логистиката на животот.

„Јас сериозно не разбираам како мажите можат да владеат со светот“, ѝ имаше речено таа на својата сестра Бриџит утрото, веднаш откако ѝ кажа дека Џон Пол ги имаше загубено клучевите од неговиот изнајмен автомобил во Чикаго. Сесилија збесна кога ја прочита пораката од него. Таа тука не можеше да направи ништо! Не дека тој очекуваше од неа да направи нешто, но сепак!

Ваквите работи секогаш му се случуваа на Џон Пол. Последниот пат кога замина на прекуокеанско патување си го имаше заборавено лаптопот во такси. Човекот постојано губеше работи. Паричници, телефони, клучеви, бурмата. Како едноставно да пропаѓаа во земја.

„Добри се за градење разни работи“, имаше речено

сестра ѝ. „Како мостови и патишта. Мислам, би можела ли ти да изградиш барем една колиба? Обична колиба од кал?“

„Би можела да изградам колиба“, рече Сесилија.

„Ти најверојатно би можела“, офна Брицит, како ова да беше разочарување. „Како и да е, мажите не владеат со светот. Имаме жена премиер. И ти владееш со твојот свет. Ти владееш со домаќинството Фицпатрик. Владееш во Свети Ангела. Владееш во светот на Тупервер.“

Сесилија беше претседател на одборот за родители во Свети Ангела и Здружението на граѓани. Таа исто така беше единаесетти најдобар консултант за продажби на Тупервер во Австралија. Двете улоги беа страшно комични според сестра ѝ.

„Јас не владеам со домаќинството Фицпатрик“, рече Сесилија.

„Ич не владееш“, рече Брицит развлечено.

Вистина беше дека ако Сесилија умреше, домаќинството Фицпатрик ќе, па... беше неподносливо да се размислува што ќе се случеше. На Џон Пол ќе му требаше многу повеќе од писмо од неа. Ќе му требаше цело упатство, заедно со скица од куќата и стрелки кон пералната и сушалната.

Телефонот засвоне и таа крена.

„Дозволи ми да погодам. Нашите ќерки ги гледаат дебелиите луѓе, така?“ рече Џон Пол. Таа отсекогаш го обожаваше неговиот глас преку телефон: длабок, топол и успокојувачки. Ох да, нејзиниот сопруг беше безнадежен и губеше работи и доцнеше, но тој се грижеше за својата жена и ќерки на оној старомоден, одговорен начин кој велеше: *Јас сум маж и ова е моја работа*. Брицит беше во право, Сесилија владееше со нејзиниот свет, но таа отсекогаш знаеше дека ако дојдеше до некоја криза - луд пиштолџија, поплава, пожар - Џон Пол беше оној кој ќе ги спасеше нивните животи. Таа беше сигурна дека би се фрлил пред куршумот, би изградил сплав, би ги изнел од див оган и откако сè ќе заврши, би ѝ ја вратил контролата на Сесилија, би си ги потапкал џебовите и би рекол, „Ми го видел некој паричникот?“

Утрото кога го виде малиот Спајдермен како умира, таа веднаш му се јави на Џон Пол, а нејзините прсти трепереа додека ги притискаше копчињата.

„Најдов едно писмо“, рече Сесилија сега.

Ги допре зборовите на ковертот. Таа знаеше дека ќе го праша за писмото веднаш штом му го слушна гласот. Беа во брак веќе петнаесет години. Помеѓу нив никогаш немаше тајни.

„Какво писмо?“

„Писмо од тебе“, рече Сесилија.

Се обидувааше да звучи нормално, ведро, шегаџиски, за целата ситуација да остане во правилна перспектива, за писмото да не значи ништо, за писмото да не промени ништо. „Писмо за мене, да го отворам во случај на твоја смрт.“ Невозможно беше да ги употребиш зборовите „во случај на твоја смрт“ пред сопругот без гласот да ти звучи чудно.

Имаше тишина.

Таа за момент помисли дека линијата прекинала, но можеше да ги чуе другите звуци во позадина. Звучеше како да се јавуваше од ресторан. Стомакот ѝ се стегна.

„Џон Пол?“

2

„Ако ова е шега“, рече Тес, „тогаш не е смешно.“ Вил ја стави раката врз нејзината. Фелисити ја стави својата врз нејзината друга рака. Тие беа како потпирачи за книги, ја држеа од двете страни, како да постоеше опасност да ја изгуби рамнотежата.

„Многу, многу ни е жал“, рече Фелисити.

„Многу ни е жал“, повтори Вил како заедно да пееја дует.

Седеа на голема, кружна, дрвена маса која понекогаш ја користеа за состаноци со клиенти, но најчесто за јадење пица. Лицето на Вил беше бело како крпа. Тес можеше да го види секое црно влакно од неговата подникната брада со остра дефиниција, стоеја исправено. Фелисити имаше три големи црвени дамки на вратот.

Тес за момент беше изгубена во дамките, зјапаше во нив како тие да го имаа одговорот. Изгледаа како траги од прсти на новиот слаб врат на Фелисити. Најпосле, Тес го крена погледот и виде дека очите на Фелисити - нејзините познато прекрасни зелени очи со форма на бадем: „Дебелата девојка има страшно убави очи!“ - беа црвени и влажни.

„Значи ова сознание...“ рече Тес. „Ова сознание дека вие двајца...“ Таа запре. Подголтна.

„Сакаме да знаеш дека навистина се нема случено ништо“, ја прекина Фелисити.

„Ние не сме... знаеш“, рече Вил.

„Не сте спиеле заедно.“ Тес виде дека двајцата беа горди на ова, дека речиси очекуваа таа да им се воодушеви за силата, контролата, воздржувањето.

„Апсолутно не“, рече Вил.

„Но сакате“, рече Тес. Малку ѝ требаше да почне да се смее на апсурдноста. „Тоа е она што сакате да ми го кажете, така? Дека сакате да спиеете заедно.“

Мора да се имаа бакнато. Тоа беше полошо од спиење заедно. Сите знаеја дека украден бакнеж беше најеротската работа на светот.

Дамките на вратот на Фелисити почнаа да се шират кон нејзината вилица. Изгледаше како во самиот момент да се заразуваше од ретка инфективна болест.

„Многу ни е жал“, рече Вил повторно. „Дадовме сè од себе... за да не се случи ништо.“

„Навистина дадовме сè од себе“, рече Фелисити. „Ние со месеци, знаеш, само...“

„Месеци? Значи ова трае со месеци!“

„Реално, немаше *што* да трае“, ја поправи Вил сериозно како да беше во црква.

„Па, очигледно имало нешто“, рече Тес. „Нешто значајно.“ Кој би рекол дека таа беше способна за зборување со таква острина? Секој нејзин збор звучеше како бетонски блок.

„Извини“, рече Вил. „Се разбира... јас само мислев на... знаеш.“

Фелисити си ги залепи прстите на челото и почна да липа. „Ох, Тес.“

Раката на Тес неконтролирано се крена за да ја утеши. Тие беа поблиски од сестри. Таа секогаш им го кажуваше тоа на луѓето. Нивните мајки беа близначки, а Тес и Фелисити единствени деца, родени на шест месеци една од друга. Сè што правеа во животот, тие правеа заедно.

Тес еднаш имаше удрено едно момче - правилен бокс со стегната тупаница во вилицата - затоа што тој ја имаше наречено Фелисити бебе слон, бидејќи Фелисити изгледаше баш така во школските денови. Подоцна таа израсна во дебела возрасна личност, „крупна девојка

со убаво лице“. Пиеше Кока Кола како вода, никогаш не држеше диети, никогаш не вежбаше и никогаш не изгледаше засегнато за својата тежина. И тогаш, пред некои шест месеци, Фелисити се приклучи во еден клуб за слабеене, се откажа од Кока Кола, почна да оди во теретана, симна четириесет килограми и се претвори во прекрасна жена. Екстремно прекрасна. Таа беше баш од оној тип на личности кои ги бараа за во она реално шоу *Најголемиот губитник*: прекрасна жена заробена во телото на дебела личност.

Тес беше пресреќна за неа. „Можеби сега ќе запознае некој фин човек“, му имаше речено на Вил. „Сега има поголема самодоверба.“

И очигледно Фелисити имаше најдено некој многу фин. Вил. Најфиниот човек кој Тес го знаеше. Тоа бараше голема самодоверба, да ѝ го украдеш сопругот на твојата прва братучетка.

„Толку ми е жал што посакувам да умрам“, липаше Фелисити.

Тес веднаш си ја повлече раката. Фелисити - смешната, саркастична, досетлива, итра, дебела Фелисити - сега звучеше како американска навивачка.

Вил ја навали главата наназад и погледна кон таванот со стегната вилица. И тој се обидуваше да не се расплаче. Последен пат кога Тес го имаше видено да плаче беше веднаш по раѓањето на Лиам.

Очите на Тес беа суви. Срцето ѝ биеше како да беше преплашена, како животот да ѝ беше во опасност. Телефонот засвоне.

„Батали го“, рече Вил. „Доцна е.“

Тес стана, отиде до нејзиното биро и ја крена слушалката. „ТВФ Адвертајзинг“, рече таа.

„Тес, љубов моја, знам дека е доцна, но имаме мал проблем.“

Тоа беше Дирк Фримен, директорот за маркетинг во Петра Фармации, нивниот најважен и најпрофитабилен клиент. Работата на Тес беше да направи Дирк да се чувствува важно, да го увери дека тој беше голема сверка и покрај неговите педесет и шест години и непостоечки

можности за напредување, а Тес негова слугинка, негова помошничка, впрочем, негова робинка, па тој можеше да ѝ кажува што да прави, да флертува со неа, да биде намќорест со неа, да биде строг, а таа се преправаше дека сето тоа е мачно, но на крајот од краиштата, таа *мораше* да го прави она што тој ќе го побара. Неодамна ѝ имаше текнато дека услугите кои му ги овозможуваше на Дирк Фримен беа на граница на сексуални.

„Бојата на змејот на амбалажата на *КашлоСтоп* е погрешна“, рече Дирк. „Премногу е розова. Ептен. Ја испечативте ли?“

Да, тие веќе ја имаа испечатено амбалажата. Педесет илјади мали картонски кутичиња беа излезени од печат тој ден. Педесет илјади совршено розови, насмеани змејчиња.

Колку работа беше вложена во тие змејчиња. Колку мејлови, колку дискусии. А додека Тес зборувала за змејчиња, Вил и Фелисити се вљубувале.

„Не“, рече Тес со погледот вперен во нејзиниот сопруг и нејзината братучетка кои сè уште седеа на масата за состаноци во средишниот дел од просторијата со сведнати глави како казнети тинејџери. „Денес ти е среќен ден, Дирк.“

„Ох, јас мислев дека ќе бидат... па, добро.“ Тој едвај успеваше да го скрие своето разочарување. Сакаше Тес да биде задишана и загрижена. Сакаше да ја чуе паниката во нејзиниот глас. Неговиот глас стана подлабок, погруб и поавторитетен, како да се подготвуваше да поведе чета војници на бојно поле. „Сакам да паузираш сè за *КашлоСтоп*, добро? Целата наработка. Јасно?“

„Јасно. Паузирам сè за *КашлоСтоп*.“

„Ќе ти се јавам пак.“

Тој спушти. На бојата не ѝ фалеше ништо. Знаеше дека следниот ден ќе ѝ се јави за да ѝ каже дека е во ред. Му требаше само да се почувствува моќно на неколку минути. Некој од помладите сверки најверојатно имаше направено да се чувствува инфериорно на некој состанок дента.

„Кутиите за *КашлоСтоп* излегоа од печат денес.“

Фелисити се сврте на нејзиното столче и загрижено погледна во Тес.

„Во ред е“, рече Тес.

„Но ако сака да ја смени...“ рече Вил.

„Реков дека е во ред.“

Таа сè уште не се чувствуваше луто. Не вистински. Но можеше да ја почувствува можноста за бес пострашен од кога било во животот, лутина и гнев кои можеа да експлодираат како огнена топка, да уништат сè во близина.

Не се врати на своето место, не седна пак. Наместо тоа, таа погледна кон белата табла каде што пишуваа забелешки за работата која беше во тек.

Пакување за КашлоСитон!
 Постери за Федермарти!!
 Веб страна www.bedstuff.com :)

Се почувствува понижено кога го виде својот безгрижен, самоуверен ракопис со весели извичници. Насмеаното човече покрај веб страна за Бедстаф затоа што работеа страшно напорно за да ја добијат таа работа, се натпреваруваа со поголеми компании и потоа - Јес!! Ја добија работата. Го имаше нацртано насмеаното човече вчера, кога беше игнорантна и не знаеше за тајната на Вил и Фелисити. Сега се запраша дали ѝ се смееле зад грб додека го цртала насмеаното човече. *Нема да биде така насмеана откако ќе ѝ ја признаеме нашата мала тајна, зар не?*

Телефонот повторно засвоне.

Тес овој пат го остави повикот да се префрли на телефонската секретарка.

ТВФ Адвертајзинг. Првите букви од нивните имиња преплетени за да го формираат нивниот мал бизнис од соништата. Малото фантазирање, малото „што ако?“ кое навистина го имаа остварено.

Минатиот Божиќ беа на одмор во Сиднеј.

Традиционално, вечерта пред Божиќ ја поминаа во куќата на родителите на Фелисити. Тетка Мери и тетин Фил. Фелисити тогаш сè уште беше дебела. Убава и дебела и испотена во нејзиниот фустан XXL. Јадеа традиционални колбаси на скара, салатата од тестенини, традиционална павлова. Фелисити и Вил, двајцата куќаа за своите работни места. Некомпетентен менаџмент. Глупави колеги. Никакви канцеларии. И така натаму, и така натаму.

„Боже, каква мизерна група сте вие“, рече тетин Фил, кој немаше за што да се жали сега кога беше пензиониран.

„Зошто не си отворите ваша фирма?“ рече мајка ѝ на Тес.

Вистина беше дека сите тројца работеа во слични, сродни области. Тес беше менаџер за маркетинг комуникации во една конзервативна издавачка куќа. Вил беше креативен директор во голема, престижна, самобендисана маркетинг агенција. (Така се имаа запознаено: Тес му беше клиент на Вил.) Фелисити работеше како графички дизајнер за еден тиранин.

Откако почнаа да зборуваат за тоа, идеите брзо си дојдоа на место. Клик, клик, клик! Сè беше договорено додека да дојдат до десертот - павлова. Вил да биде креативен директор! Многу јасно! Фелисити одговорна за сите дизајни! Се разбира! Тес бизнис менаџер! Тоа не беше толку многу очигледно. Таа никогаш немаше работено на таква позиција. Во оваа работа, таа секогаш беше клиентот, а меѓу другото, отсекогаш се сметаше себе си за социјално интровертна.

Впрочем, таа пред неколку недели имаше направено еден тест во списание: „Дали страдате од социјална анксиозност?“ и нејзините одговори (сите под В) имаа потврдено дека навистина патеше од социјална анксиозност и дека треба да побара професионална помош.

Како и да е, таа дефинитивно не побара професионална помош и не кажа никому за тоа. Не му кажа на Вил. Не ѝ кажа дури ни на Фелисити. Знаеше дека ќе ја направи состојбата пореална ако зборува за неа.

Знаеше дека тие двајца ќе ја набљудуваат во социјални ситуации и ќе покажуваат љубезно сочувство кога ќе видат понижувачки доказ за нејзината срамежливост. Најважната работа беше да го *прикрие* тоа. Кога беше дете, мајка ѝ еднаш ѝ имаше кажано дека срамежливоста може да се спореди со еден вид на себичност. „Знаеш, мила, кога ќе ја сведнеш и обесиш главата така, луѓето мислат дека не ти се допаѓаат!“ Тес си го имаше залепено тоа за срце. Таа порасна и научи како да прави празни муабети со збеснато срце. Се присилуваше да ги гледа луѓето во очи, дури и тогаш кога тремата ѝ врескаше: *сврти го погледот, сврти го погледот!* „Малку сум наистината“, знаеше да каже за да ја објасни сувоста на нејзиното грло. Научи да живее со тоа, исто како што другите луѓе учеа да живеат со алергии и чувствителна кожа.

Како и да е, Тес не беше претерано загрижена тој Божиќ пред две години. Тоа беше само муабет за со алкохол, тие не беа сериозни за основањето фирма заедно. Но подоцна, во новата година, кога се вратија во Мелбурн, Вил и Фелисити продолжија да зборуваат за тоа. Во куќата на Вил и Тес имаше огромен подземен дел кој претходните корисници го користеле како „тинејџерско засолниште“. Делот имаше посебен влез. Што можеа да изгубат? Трошоците за основање фирма беа смешни. Вил и Тес имаа заштеда. Фелисити немаше којзнае какви трошоци за живот, таа живееше со цимерка. Ако ова не им успееше, сите можеа да си се вратат на старо и да најдат работа.

Тес дозволи да биде понесена од нивниот бран на ентузијазам. Таа со задоволство даде отказ на работа, но првиот пат кога седеше пред канцеларијата на потенцијален клиент, таа мораше да си ги забије рацете помеѓу колената за да не ѝ се тресат. Често можеше да си ја почувствува дури и *главата* како ѝ се тресе. Дури и сега, после осумнаесет месеци, таа сè уште умираше од трема секојпат кога требаше да се сретне со нов клиент. А сепак беше необично успешна во својата улога. „Вие сте поинакви од другите луѓе од агенциите“, ѝ рече еден клиент на крајот од нивниот прв состанок додека

се ракуваа за договорената соработка. „Виe всушност многу повеќе слушате отколку што зборувате.“

Ужасната трема се балансираше со величествената еуфорија што таа ја чувствуваше секојпат кога излегуваше од состанок. Се чувствуваше како да одеше по облаци. Повторно имаше успеано. Повторно се имаше изборено со чудовиштето и имаше победено. А најдобрата работа од сите беше тоа што никој не се сомневаше во нејзината тајна. Таа носеше нови клиенти. Бизнисот цветаеше. Една кампања која ја имаа направено за козметичка компанија беше дури и номинирана за маркетинг награда.

Улогата на Тес значеше дека таа често излегуваше од канцеларија, оставајќи ги Вил и Фелисити сами и по неколку часа. Ако некој ја прашаше дали тоа ја загрижуваше, таа ќе се изнасмееше. „Фелисити му е како сестра на Вил“, ќе речеше.

Го сврте погледот од таблата. Нозете ѝ беа млитави. Се врати и седна, одбирајќи една столица на другиот крај од масата. Се обиде да се прибере.

Беше 18.00 часот, понеделник приквечер. Таа беше баш сред својот живот.

Имаше куп работи на кои беше сконцентрирана кога Вил се качи горе и ѝ кажа дека тој и Фелисити морале да поразговараат со неа за нешто. Тес штотуку имаше спуштено слушалка после разговорот со мајка ѝ, која ѝ се имаше јавено за да ѝ каже дека си го скршила зглобот играјќи тенис. Ѓ кажа дека ќе мора да се движи со штаки во следните осум недели и со извинување ја замоли овој Велигден да го слават во Сиднеј наместо во Мелбурн.

За првпат во петнаесетте години откако Тес и Фелисити се имаа преселено, таа се почувствува лошо што не живееше поблиску до нејзината мајка.

„Ѓе купиме карти за во вторник и ќе тргнеме веднаш штом Лиам се врати од училиште“, ѝ имаше речено Тес. „Ѓе бидеш добра до тогаш?“

„Ох, ќе бидам добра. Мери ќе ми помага. И соседите.“

Но тетка Мери не возеше, а не можеа да очекуваат ни од тетин Фил да ја вози секој ден. Покрај тоа, Мери и Фил и самите почнуваа да изгледаат крeвко. А соседите

на мајка ѝ на Тес беа стари госпоѓи или зафатени, млади семејства кои едвај имаа време да мавнат за да ја поздрават.

Тес се прашуваше дали би требало да одлета во Сиднеј уште следниот ден или можеби да организира домашна помошничка за мајка ѝ. Знаеше дека Луси нема да сака да има непозната жена во куќата, но како планираше да се тушира? Како можеше да готви?

Зафркнато беше. Тие имаа страшно многу работа, а Тес не сакаше да го остави ни Лиам. Тој не личеше на себе деновиве. Во неговото одделение имаше едно момче, Маркус, кое го малтретираше. Тој не беше силеџија, повеќе личеше на шармантен, мал психопат.

Тес беше сигурна дека нешто ново и ужасно се имаше случено со Маркус тој ден на училиште. Таа му даваше вечера на Лиам додека Вил и Фелисити работеа долу. Во поголемиот дел од времето, таа, Вил, Лиам, а често и Фелисити, успеваа да седнат и да вечераат како семејство, но веб страната на која работеа требаше да се пушти онлајн тој петок, па сите работеа до доцна навечер.

Лиам беше потивок од обично додека вечераше. Тој беше молчаливо, замислено, мало момче, никогаш не беше многу зборлест, но имаше нешто возрасно и тажно во начинот на кој механички го боднуваше секое парче колбас со виљушката.

„Си играше денес со Маркус?“ го праша Тес.

„Не“, рече Лиам. „Денес е понеделник.“

„Па што?“

Но тој се затвори и одби понатаму да зборува за тоа, а Тес почувствува како нејзиното срце се полни со бес. Таа мораше повторно да поразговара со неговата наставничка. Имаше силно претчувство дека нејзиното дете беше злоупотребувано од страна на „пријател“ и дека никој не го забележуваше тоа.

Ете за што размислуваше Тес кога Вил ја замоли да се симне долу: за мајка ѝ и за Маркус.

Вил и Фелисити седеа на масата за состаноци и ја чекаа. Пред да им се придружи, Тес ги собрасите филџани

од кафиња кои беа раштркани низ канцеларијата. Фелисити имаше навика постојано да си полни филџани со свежо кафе и да не ги допива. Тес ги стави филџаните во една редица на масата и додека седнуваше, рече, „Нов рекорд, Фелисити. Пет недопиени кафиња.“

Фелисити не рече ништо. Таа ја гледаше Тес многу чудно, како да се чувствувааше многу лошо за недопиените кафиња, па Вил тогаш почна со своето исклучително известување.

„Тес, не знам како да ти го кажам ова“, рече тој, „но јас и Фелисити се вљубивме еден во друг.“

„Многу смешно.“ Тес почна да ги групира филџаните и се насмеа. „Комедии.“

Но се покажа дека тоа не било шега.

Сега Тес ги спушти рацете на масата и погледна во нив. Нејзините бледи, долгнавести раце. Едно поранешно момче, не можеше да се сети кое, еднаш ѝ имаше кажано дека бил вљубен во нејзините раце.

Тес ја крена главата и ги забележа Вил и Фелисити како крадешкум загрижено се погледнуваат.

„Значи, во прашање е вистинска љубов?“ рече Тес. „Вие сте *сродни души*, зар не?“

Еден нерв мрдаше на образот на Вил. Фелисити си ја повлече косата.

Да. Тоа беше она што двајцата го мислеа. Да, вистинска љубов е. Да, ние сме сродни души.

„Кога поточно почна ова?“ праша таа. „Кога се развија овие ‘чувства’ помеѓу вас?“

„Тоа не е важно“, рече Вил брзо.

„Мене ми е важно!“ Тес го повиши тонот.

„Претпоставам дека... не сум сигурна, можеби пред шест месеци?“ промрморе Фелисити, гледајќи во масата.

„Значи кога почна да слабееш?“ рече Тес.

Фелисити ги крена рамениците.

Тес се сврте кон Вил. „Смешна работа како никогаш не ја погледна ни двапати додека беше дебела.“

Горкиот вкус на безобразноста ѝ ја наполни устата.

Ни самата не знаеше од кога си немаше дозволено да каже нешто толку злобно. Сигурно не уште од тинејџерските години. Таа никогаш ја немаше наречено Фелисити дебела. Никогаш немаше кажано ниту еден критичен збор за нејзината тежина.

„Тес, те молам...“ рече Вил без никаква цензура во неговиот глас - тоа беше само нежно, очајно молење.

„Во ред е“, рече Фелисити. „Го заслужувам тоа. Двајцата го заслужуваме.“ Таа ја крена брадата и погледна во Тес со гола, храбра понизност.

Значи на Тес ѝ беше дозволено да удира и да гребе колку сака. Тие имаа намера да седат таму и да го трпат тоа сè додека беше потребно. Немаа намера да се спротивстават. Вил и Фелисити во основа беа добри. Таа беше свесна за ова. Тие беа добри луѓе и затоа имаа намера да бидат добри за ова, да бидат полни со разбирање и да го прифатат бесот на Тес, за на крај таа да биде лошата личност, а не тие. Тие немаа легнато заедно, ја немаа предадено. Тие едноставно се имаа вљубено! Тоа не беше некоја обична, валкана афера. Тоа беше судбина. Предодредено. Никој не можеше да помисли ништо лошо за нив.

Генијално беше.

„Зошто не ми кажа сам?“ Тес се обиде да го гледа Вил во очи, како силата на нејзиниот поглед да можеше да го врати од местото каде што беше отиден. Неговите очи, неговите чудни, кафени очи, со густите црни трепки, очите кои беа толку поинакви од бледите, сини очи на Тес, очите кои нејзиниот син ги имаше наследено, сакана карактеристика за која таа секогаш благодарно прифаќаше комплименти - „Вашиот син има прекрасни очи.“ „На татко му. Јас немам никаква врска со тоа.“ Но тие имаа многу голема врска со неа. Нејзини. Тие беа *нејзини*. Златните очи на Вил секогаш изгледаа како да се забавуваа, тој секогаш беше подготвен да му се насмее на светот, генерално, обичниот секојдневен живот му беше многу смешен, а тоа беше една од работите кои таа најмногу ги сакаше кај него, но сега тие ја гледаа прашално и молежливо - исто како што Лиам понекогаш ја гледаше кога сакаше нешто во супермаркет.

Таа не можеше да престане да мисли дека целата работа беше шега.

„Знаеме дека ништо не може да го олесни ова, или да го поправи, или да го влоши“, рече Вил. „Но ние сме подготвени да направиме сè што сакаш ти, сè што ти мислиш дека е правилно за тебе и за Лиам.“

„За Лиам“, повтори Тес отпрнато.

Од некоја причина, нејзе воопшто не ѝ текна дека ќе мораат да му кажат и на Лиам за ова, дека ова ќе влијае и на него. Лиам сега беше горе, лежеше на стомак, гледаше телевизија, неговото мало шестгодишно мозочо е исполнето со циновски грижи за Маркус.

Не, помисли таа. Не, не, не. Апсолутно не.

Ја виде мајка си како се појавува пред вратата на нејзината соба. „Јас и татко ти сакаме да поразговараме со тебе за нешто.“

Немаше намера да дозволи на Лиам да му се случи истата работа која ѝ се имаше случено и нејзе. Само преку неа мртва. Немаше намера да дозволи нејзиното прекрасно, мало момче со сериозно лице да ја почувствува загубата и збунетоста кои таа ги имаше почувствувано она ужасно лето пред многу години. Немаше намера да дозволи тој да си пакува торба за преспивање секој втор петок. Да го проверува календарот на фрижидерот за да види каде треба да спие следниот викенд. Да размислува пред да прозбори секојпат кога некој од неговите родители ќе му постави навидум невино прашање за другиот.

Нејзиниот ум работеше со полна сила.

Сè што беше важно сега беше Лиам. Нејзините сопствени чувства беа ирелевантни. Како можеше да го спаси ова? Како можеше да го запре?

„Ние никогаш, никогаш не мислевме дека ова ќе се случи. Не сакавме да дојде до ова.“ Очите на Вил беа крупни и виновни. „И сакаме да го направиме ова како што треба. На најдобриот можен начин за сите нас. Ние дури и се прашувавме...“

Тес ја забележа Фелисити како дискретно му одмавнува со главата на Вил.

„Што се прашувате?“ рече Тес. Со секоја измината минута добиваше дополнителни докази за нивното зборување. Можеше само да го замисли задоволителниот интензитет на овие разговори. Насолзени очи кои покажуваа колку добри луѓе се тие, колку страдаат од помислата да ја повредат Тес, но каков избор имаат во лицето на страста, нивната љубов?

„Премногу е рано за да разговараме за тоа што ќе правиме.“ Гласот на Фелисити одеднаш беше решителен. Тес си ги закопа ноктите во дланките. Како се осмелуваше таа? Како се осмелуваше да зборува со нејзиниот нормален глас, како ова да беше нормална ситуација, нормален проблем.

„Што се прашувате?“ Тес упорно гледаше во Вил.

Заборави на Фелисити, си рече самата. Немаш време да чувствуваш лутина. Размислувај, Тес. Размислувај.

Бледото лице на Вил одеднаш доби црвена боја. „Се прашувавме дали би било можно сите ние да живееме заедно. Овде. За доброто на Лиам. Ова во секој случај не е нормално раскинување. Сите ние сме... семејство. Па затоа мислевме, мислам, можеби е лудо, но едноставно сметавме дека и тоа би можело да биде опција. Не мора веднаш, можеби по некое време.“

Тес почна да ’ржи. Од нејзиното грло се излекуваше груб, речиси животински звук. Дали овие двајца ги имаа изгубено умовите? „Мислиш, јас само да се иселам од мојата спална соба и Фелисити да се всели? Па ќе му кажеме на Лиам, ‘Не грижи се, душичке, тато сега спие со Фелисити, а мамичка е во гостинската соба?’“

Фелисити изгледаше ужасено. „Се разбира дека не.“

„Па кога ќе го кажеш ова вака...“ почна Вил.

„А како поинаку можам да го кажам?“

Вил издиша. Тој се навали нанापред. „Види“, рече. „Не мора да решиме ништо во оваа секунда.“ Вил понекогаш употребуваше еден особено мажествен, разумен, но авторитетен тон во канцеларијата кога сакаше работите да се направат по негово. Тес и Фелисити секогаш го забавуваа за тоа. Тој го користеше истиот тон и сега, како да беше време да ги стави работите под контрола.

Како се осмелуваше?

Тес ги крена стегнатите тупаници и толку силно ги тресна од масата што ја протресе. Никогаш претходно немаше направено таква работа. Беше задоволна кога забележа дека Вил и Фелисити се згрчија.

„Јас ќе ви кажам што ќе се случи сега“, рече таа затоа што сè ова беше совршено јасно. Беше едноставно. Вил и Фелисити мораа да имаат правилна афера. Колку поскоро, толку подобро. Оваа мајмунска работа што ја правеа мораше да стигне до крајот. Во моментот беше слатка и секси. Тие беа проколнати, несудени љубовници, Ромео и Јулија кои тажно и заљубено зјапаа еден во друг. Таа фаза мораше да прејде во следната, наместо слатка и секси да стане леплива и испотена и лигава, а најпосле, се надеваше таа, банална и здодевна. Вил го сакаше својот син и Тес се надеваше дека откако маглата на страста ќе се расчисти, тој ќе сфати дека направил ужасна, но не и непоправлива грешка.

Сè ова можеше да се поправи. А единствениот начин за тоа беше Тес да заmine. Веднаш.

„Јас и Лиам ќе одиме во Сиднеј“, рече таа. „Кај мајка ми. Таа ми се јави пред некоја минута за да ми каже дека го скршила зглобот. Ѐ треба некој таму за да ѝ помага.“

„Ох, не! Како? Добра ли е?“ рече Фелисити.

Тес ја игнорираше. Фелисити повеќе немаше право да биде загрижена внука. Таа беше другата жена. Тес беше сопругата. И имаше намера да се бори за ова. За доброто на Лиам. Имаше намера да се бори и да победи.

„Ќе останеме со неа додека не ѝ заздриви зглобот.“

„Но Тес, не можеш да го однесеш Лиам да живее во Сиднеј.“ Авторитетниот тон на Вил го немаше. Тој беше момче од Мелбурн. Тие никогаш воопшто немаа помислено на живеење на друго место. Сега ја гледаше Тес со ранет израз на лицето. „Што е со училиштето?“ ја праша. „Не може да изостанува од училиште.“

„Може да оди во Свети Ангела едно полугодие. И така треба да побегне малку од Маркус. Ова ќе биде добро за него. Комплетна промена на окружувањето. Ќе може да оди пеш на училиште како што одев јас.“

„Нема да можеш да го запишеш таму“, рече Вил испаничено. „Тој не е католик!“

„Кој вели дека не е католик?“ рече Тес. „Крстен е во католичка црква.“

Фелисити ја отвори устата, но повторно ја затвори.

„Ќе го запишам“, рече Тес. Таа немаше поим колку ќе биде тешко да го запише. „Мајка ми ги познава луѓето во црквата.“

Додека зборуваше, главата на Тес се исполни со слики од Свети Ангела, минијатурното, локално католичко училиште каде што учеа таа и Фелисити. Се присети како играа ластик во сенките. Се присети на звукот на црковната камбана. Училиштето беше на пет минути одење пеш од куќата на мајка ѝ на Тес. Сега беше есен, сè уште доволно топло за пливање во Сиднеј.

Дел од старите наставнички на Тес сè уште беа во Свети Ангела. Децата со кои Тес и Фелисити одеа на училиште беа пораснати и претворени во мајки и татковци кои ги испраќаа своите деца таму. Мајка ѝ на Тес понекогаш ги спомнуваше нивните имиња, а Тес никогаш не можеше да поверува дека тие сè уште постоеја. Како на пример, прекрасните момчиња Фицпатрик. Шест русокоси момчиња со силни вилицы кои беа толку слични што изгледаа како купени на големо. Тие беа толку zgodни што Тес се вцрвенуваше кога и да налеташе на некој од нив. Сите заминаа од Свети Ангела и отидоа во некое ексклузивно, католичко училиште за момчиња. Беа богати исто колку што беа прекрасни. Таа имаше слушнато дека најстариот од момците Фицпатрик сега имал три ќерки кои учат во Свети Ангела. Можеше ли таа навистина да го направи ова? Да го однесе Лиам во Сиднеј и да го запише во нејзиното старо, основно училиште? Се чувствуваше како тоа да беше невозможно, како да се обидуваше да го врати назад низ времето до нејзиното детство. За момент повторно почувствува вртоглавица. Ова не се случуваше. Се разбира дека не можеше да го отпише Лиам од училиште. Тој имаше проект за морски суштества за во петок. Таа имаше куп алишта за перење и потенцијален клиент со кој требаше да се види утре, рано наутро.

Но виде дека Вил и Фелисити повторно си разменуваа погледи, па срцето ѝ се стегна. Погледна на саат. Беше 18.30 часот. Од горниот кат можеше да го чуе неподносливото, реално шоу *Најголемиот губитник*. Лиам очигледно го имаше исклучено ДВД плеерот.

„За ништо се добива ништо!“ Се развика некој на телевизорот.

Тес ги мразеше празните мотивациски фрази кои ги користеа на тоа шоу.

„Ќе купам две карти за лет вечерва“, рече таа.

„Вечерва?“ рече Вил. „Не можеш да го качиш Лиам во авион вечерва.“

„Да, можам. Ќе има лет во девет часот. Ќе стигнеме без проблем.“

„Тес“, рече Фелисити. „Ова е претерано. Навистина не мораш да...“

„Ќе ви се тргнеме од патот“, рече Тес. „За ти и Вил да можете да спиеете заедно. Конечно. Земете го мојот кревет! Утрово ги сменив чаршавите.“

На врв на јазик ѝ стоеја уште многу други работи. Многу полоши работи кои можеше да ги каже.

На Фелисити: „Ќе сака да бидеш врз него, па среќа што ги симна сите тие килограми!“

На Вил: „Немој многу да ѝ се загледуваш во стриите.“

Но не, *тие* беа оние кои требаше да се чувствуваат евтино како мотел покрај автопат. Таа стана и си го измазни здолништето.

„Па, тоа е тоа. Ќе мора да се справувате со агенцијата без мене. Кажете им на клиентите дека сме имале некој семеен итен случај.“

Ова дефинитивно беше семеен итен случај.

Тес тргна да ги собере полупразните филцани на Фелисити, обидувајќи се да крене што е можно повеќе. Тогаш се премисли, ги врати филцаните на масата и додека Вил и Фелисити ја гледаа, таа внимателно ги одбра двата најполни филцани, ги крена и со прецизна рака на одбојкарка, им го фрли кафето директно во глупавите, искрени, покајани лица.